

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2020
Senát IV

Nález:

spisová značka	II. ÚS 511/2018
populárny názov	Prípustnosť dovolania
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Strohá a všeobecná konštatácia o nešpecifikovaní právnej otázky a o neuvedení jej správneho právneho riešenia v odôvodnení uznesenia o odmietnutí dovolania je nepostačujúca a nenapĺňa kritériá základného práva na súdnu ochranu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala proti pôvodnej žalovanej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi pôvodnou žalovanou ako veriteľkou a vtedajším manželom sťažovateľky ako dlžníkom, v ktorej sťažovateľka vystupovala ako spoludlžníčka, hoci zmluvu nikdy neuzavrela a plnila pôvodnej žalovanej v presvedčení, že plní spoločný dlh. Okresný súd žalobe vyhovel do sumy 1668 eur s prísl. A v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutím odvolacieho súdu bol rozsudok zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá vo vyhovujúcom výroku a zamietajúci výrok bol potvrdený. Proti rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté. Najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka konkrétne neuviedla, ktorú právnu otázku riešil krajský súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. Sťažovateľka namietala arbitrárnosť, prekvapivosť a nedostatok odôvodnenia napadnutých rozhodnutí odvolacieho a dovolacieho súdu.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu práv napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí o dovolaní uviedol, že sťažovateľka neoznačila konkrétne, akú právnu otázku posúdil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočívala. Najvyšší súd zhodnotil, že namietala nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi v základnom konaní, a uzavrel, že táto skutočnosť založila dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. d) CSP. Ďalej sa najvyšší súd zaoberal namietaným nedostatkom zdôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom uviedol, že námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu sa týka procesného postupu súdu a nespadá pod právne posúdenie, ale pod vady zmätočnosti podľa § 420 CSP. Nesprávne právne posúdenie aj v zmysle judikátu R 24/2017 nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky, je nedostatočné, a tým aj nepreskúmateľné. Nie je možné jednoznačne ustáliť, akými konkrétnymi

	<p>nedostatkami podľa názoru dovolacieho súdu trpelo posudzované dovolanie. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol všeobecné premisy, z ktorých vychádza pri posudzovaní obsahu namietaných dovolacích dôvodov, tieto však neaplikoval na konkrétne argumenty sťažovateľky obsiahnuté v podanom dovolaní. Uzavrel, že jej argumentácia je v podstate namietaním skutkových záverov všeobecných súdov, čo nepochybne nezakladá dôvodnosť podaného dovolania podľa § 421 CSP, na druhej strane ale nie je jasné, na základe akých úvah najvyšší súd dospel k tomuto záveru. Strohá a všeobecná konštatácia o nešpecifikovaní právnej otázky a o neuvedení jej správneho právneho riešenia je nepostačujúca, vágna a bezobsažná, nenapĺňajúca kritériá základného práva na súdnu ochranu. Neurčitosť záverov dovolacieho súdu znemožňuje overiť a pochopiť správnosť uvažovania najvyššieho súdu, a to nielen ústavnému súdu, ale predovšetkým sporovým stranám, ktorým je rozhodnutie adresované.</p> <p>Sťažovateľka v dovolaní zrozumiteľným spôsobom polemizovala s právnym posúdením jej nároku odvolacím súdom podľa ustanovení o vydaní bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia za iného (§ 454 Občianskeho zákonníka), pričom podľa jej názoru mal byť nárok posudzovaný ako plnenie z neplatného právneho úkonu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), a to vzhľadom na ňou tvrdenú absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere. V tejto súvislosti poukázala na publikované rozhodnutie R 1/1979</p> <p>Ďalej sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní otázku posúdenia platnosti zmluvy o úvere, ktorú krajský súd posúdil len ako platnú voči bývalému manželovi sťažovateľky z dôvodu, že síce zmluva o úvere mala byť uzatvorená oboma manželmi, ale podpis manželky manžel sfalšoval. V tomto smere sťažovateľka poukázala na rozdielny právny názor vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 73/2009.</p> <p>S uvedenými právnymi otázkami sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysporiadal adekvátnym spôsobom a neposkytol sťažovateľke odpovede na jej podstatné argumenty. Za najpodstatnejší nedostatok napadnutého uznesenia považoval ústavný súd to, že dôvody, ktoré viedli najvyšší súd k rozhodnutiu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky sú všeobecné a nedávajú odpoveď na to, prečo jej argumentácia neobstála.</p> <p>K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu</p> <p>Ústavný súd sa vecne nezaoberal namietaným rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré bolo takisto predmetom ústavnej sťažnosti, pretože tomu v tejto veci bráni dôsledné uplatnenie princípu subsidiarity. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude rozhodnutie odvolacieho súdu v relevantnom rozsahu na základe skôr podaného dovolania predmetom posúdenia najvyšším súdom.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>bezdôvodné obohatenie-vydanie arbitrárnosť rozhodnutie-nepreskúmateľnosť</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 61/2019</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Dĺžka vydávacej väzby</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Miroslav Duriš</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Nález - Nález</p>

dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. f Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 9 ods. 1
analytická právna veta	Judikatúra ESLP nepovažuje neobmedzenú dĺžku vydávacej väzby za ľudskoprávne toxický problém. Pozornosť ale upriamuje na to, aby sa v extradičnom konaní postupovalo plynulo a aby boli v rámci legislatívnej úpravy zabezpečené možnosti preskúmať samotnú dĺžku trvania extradičnej väzby, a teda aj opodstatnenosť jej ďalšieho trvania, či už ex offo, alebo na podklade dostupného prostriedku nápravy, ktorým je v podmienkach Slovenskej republiky podanie žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby.
skutkový stav a základné fakty	21. januára 2011 rozhodol krajský súd o vzatí sťažovateľa do predbežnej väzby. Na základe žiadosti o vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie na trestné stíhanie, rozhodol dňa 1. marca 2011 krajský súd o vzatí sťažovateľa do vydávacej väzby. Najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o jeho vzatí do vydávacej väzby. Následne krajský súd rozhodol o prípustnosti vydania sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie, čo v sťažnostnom konaní potvrdil aj najvyšší súd. Ústavný súd nálezom z 2. októbra 2013 vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu, zrušil ho a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. V novom konaní najvyšší súd opätovne rozhodol o prípustnosti vydania. Na základe sťažnosti sťažovateľa ESLP tento vydal 19. júna 2012 predbežné opatrenie, ktoré zakazovalo Slovenskej republike vydat' sťažovateľa na trestní stíhanie do Ruskej federácie. Ústavný súd odmietol ďalšiu ústavnú sťažnosť, ktorú podal sťažovateľ proti uzneseniu najvyššieho súdu. ESLP svojim rozsudkom z 24. marca 2016 zamietol sťažnosť sťažovateľa. 24. januára 2018 bola krajskému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby. Ministerka spravodlivosti rozhodnutím zo 7. februára 2018 povolila vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie. Proti rozhodnutiu ministerky podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie a odložil jeho vykonateľnosť do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nálezom z 2. mája 2018 nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Krajský súd uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby, ktoré najvyšší súd napadnutým rozhodnutím potvrdil. Sťažovateľ bol 17. júla 2018 odovzdaný príslušníkom polície Ruskej federácie. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal nedodržanie lehoty na prepustenie z vydávacej väzby, neprimeranosť celkovej dĺžky vydávacej väzby a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu.
z odôvodnenia	Posúdenie námietky sťažovateľa o nedodržaní zákonnej lehoty vyplývajúcej z § 506 ods. 3 Trestného poriadku Podľa § 506 ods. 3 Trestného poriadku, predseda senátu krajského súdu nariadi príkazom prepustenie osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby cudzím orgánom, najneskôr však v šesťdesiaty deň po rozhodnutí ministra spravodlivosti o povolení vydania do cudziny; v prípade uvedenom v § 507 najneskôr v šesťdesiaty deň odo dňa nastúpenia výkonu vydávacej väzby, ak minister spravodlivosti o povolení vydania rozhodol pred týmto dňom. Okrem toho predseda senátu nariadi prepustenie z vydávacej väzby tiež, ak a) štát, ktorý požiadal o vydanie, svoju žiadosť odvolal, b) najvyšší súd rozhodol, že vydanie je neprípustné, alebo minister spravodlivosti vydanie nepovolil, alebo c) inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie. Ústavný súd považoval za potrebné skonštatovať, že odkladu vykonateľnosti rozhodnutia ministerky spravodlivosti sa sťažovateľ domáhal sám, konajúc tak v obave pred svojim vydaním a s cieľom vydaniu zabrániť. Keďže v súčasnom konaní o jeho ďalšej ústavnej sťažnosti práve túto skutočnosť (odkladanie výkonu rozhodnutia) teraz sám sťažovateľ napáda a spochybňuje, z pohľadu ústavného súdu sa javí takéto správanie sťažovateľa ako účelové. Ústavný súd konštatoval, že odložením vykonateľnosti rozhodnutia ministerky spravodlivosti uznesením ústavného súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu

sťažovateľom označených práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru, ako aj čl. 9 ods. 1 paktu, keďže plynutie zákonných lehôt bolo od právoplatnosti uznesenia ústavného súdu z 21. marca 2018 až do právoplatnosti samotného nálezu ústavného súdu z 2. mája 2018 (právoplatnosť 29. júna 2018) prerušené, resp. zákonná lehota 60 dní v tomto čase neplynula. Prerušenie plynutia lehoty bolo dôsledkom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci, pričom ak bolo primárne plynutie zákonnej lehoty prerušené, nemohlo sekundárne dôjsť ani k jej prekročeniu v zmysle zákonného obmedzenia, a teda ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv a slobôd.

Posúdenie námietky sťažovateľa o primeranosti celkovej dĺžky vydávacej väzby v kontexte zamietnutia jeho žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby

Z judikatúry ESĽP vyplýva, že opodstatnenosť lehoty trvania vydávacej väzby je determinovaná prebiehajúcim konaním o vydaní osoby nachádzajúcej sa vo vydávacej väzbe, teda že vydávacia väzba je v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru iba vtedy, ak vydávacie konanie prebieha a vedie sa náležitým spôsobom. Aby väzba nebola svojvoľná, musí byť vykonávaná v dobrej viere; musí sa úzko týkať dôvodu väzby, o ktorý sa vnútroštátne orgány opierajú; miesto a podmienky väzby musia byť primerané a dĺžka väzby nesmie presiahnuť dobu, ktorú možno odôvodnene požadovať pre splnenie sledovaného účelu.

Ďalšou relevantnou okolnosťou majúcou vplyv na posúdenie opodstatnenosti lehoty trvania vydávacej väzby pri neexistencii zákonnej úpravy limitujúcej maximálnu lehotu jej trvania je aj existencia procesných záruk, akou je účinný prostriedok nápravy, ktorým možno namietat' zákonnosť a dĺžku tejto väzby počas prebiehajúceho extradičného konania. Tento prostriedok musí byť dotknutej osobe k dispozícii počas trvania väzby a musí tejto osobe zabezpečiť urýchlené preskúmanie zákonnosti väzby a opodstatnenosti jej ďalšieho trvania. Tento prieskum musí mať súdnu povahu a poskytovať záruky zodpovedajúce danej forme obmedzenia osobnej slobody. Okrem toho musí byť spôsobilý viesť k prepusteniu na slobodu v prípadoch, v ktorých je to potrebné. Napokon prostriedok nápravy (jeho existencia a možnosť použitia) musí byť dostatočne určitý nielen v teórii, ale aj v praxi.

Pri skúmaní primeranosti celkovej dĺžky vydávacej väzby sa ústavný súd v rámci svojho prieskumu pre porovnanie inšpiroval nielen samotnou judikatúrou ESĽP, ale tiež právnou úpravou Spolkovej republiky Nemecko obsiahnutou v zákone o medzinárodnej pomoci v trestných veciach. Tento zákon sa týka predovšetkým vydania v prípadoch, ktoré nie sú upravené medzinárodnými zmluvami, aplikuje sa však aj na vydávanie v rámci krajín Európskej únie. Trvanie vydávacej väzby síce obdobne ako u nás nie je v zákone o medzinárodnej pomoci v trestných veciach výslovne obmedzené, uplatňuje sa tu však požiadavka, aby vydávacie konanie prebiehalo podľa možnosti čo najrýchlejšie, pričom dĺžka vydávacej väzby má byť len v rozsahu, ktorý je nevyhnutný a primeraný, t. j. má spĺňať požiadavku proporcionality.

Sťažovateľ bol obmedzený na osobnej slobode z dôvodu jeho vzatia najprv do predbežnej väzby a následne do vydávacej väzby. Vzatiu sťažovateľa do vydávacej väzby predchádzala žiadosť justičných orgánov Ruskej federácie o jeho vydanie z dôvodu potreby jeho trestného stíhania pre závažnú násilnú trestnú činnosť. Na žiadosť Ruskej federácie nadväzovalo aj uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu o prípustnosti vydania sťažovateľa do Ruskej federácie na jeho trestné stíhanie. Je teda možné skonštatovať, že obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa bolo odôvodnené konaním o jeho vydaní a z dôvodu potreby zabezpečenia jeho dostupnosti pre toto konanie. Zásah do osobnej slobody sťažovateľa tak nepochybne smeroval k naplneniu cieľa – jeho vydaniu na trestné stíhanie do Ruskej federácie a zároveň medzi jeho obmedzením osobnej slobody a sledovaným cieľom na základe záväzku Slovenskej republiky vyplývajúceho z bilaterálnej medzinárodnej zmluvy bola aj reálna príčinná súvislosť. Ústavný súd ústavnoprávny problém medzi obmedzením osobnej slobody sťažovateľa jeho vzatím do vydávacej väzby a sledovaným cieľom, ktorým malo byť vydanie do cudziny na trestné stíhanie, nezhliadol.

Konajúce súdy pristúpili a priori k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa

väzbou, a to predovšetkým z dôvodu mimoriadne závažnej, v podmienkach demokratickej spoločnosti až extrémne závažnej trestnej činnosti (majúc na mysli trestný čin terorizmu), pre ktorú je sťažovateľ v dožadujúcej krajine stíhaný a za spáchanie ktorej mu v prípade uznania viny hrozí uloženie mimoriadneho trestu odňatia slobody na doživotie. Zároveň z dôvodu zabezpečenia jeho fyzickej prítomnosti pri vydávacom konaní ide o legitímny postup smerujúci k zabezpečeniu úspešnosti vydávacieho procesu v maximálnej možnej miere.

V počiatočných štádiách plynutia vydávacej väzby možno považovať postup orgánov verejnej moci v extradičnom konaní za plynulý.

Čo sa týka ďalšieho štádia plynutia vydávacej väzby, po tom, čo ústavný súd svojim nálezom vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a podľa čl. 3 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 12. júna 2012, ktoré zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na nové konanie, najvyššiemu súdu trvalo osem mesiacov kým vec prejednal a prijal nové uznesenie. Tento postup najvyššieho súdu by mohol byť ústavným súdom považovaný za časovo neprimeraný a s poukazom na obsah nálezu ústavného súdu postup najvyššieho súdu v čase od 12. júla 2012 do 21. novembra 2013 v dôsledku zrušenia uznesenia najvyššieho súdu pre nedostatky v skutkových zisteniach a dokazovaní by mohol byť navyše považovaný aj za neefektívny. Takýto postup najvyššieho súdu v období od júla 2012 do júla 2014 by za iných okolností zjavne nespĺňal nastolenú požiadavku plynulosti priebehu extradičného konania. Ďalšou skutočnosťou majúcou podstatný vplyv na priebeh vydávacieho konania bolo vydanie predbežného opatrenia ESLP, ktoré platilo od 19. júna 2012 do 24. marca 2016. Platnosť predbežného opatrenia ESLP bola prekážkou vydania sťažovateľa z materiálneho hľadiska. S odkazom na akceptovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej nečinnosť súdu v dôsledku existencie odôvodnenej prekážky jeho postupu, ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní, platnosť predbežného opatrenia ESLP v čase od 19. júna 2012 do 24. marca 2016 konzumovala ústavným súdom v predchádzajúcom bode odôvodnenia konštatovanú neefektívnu činnosť najvyššieho súdu v čase od 12. júla 2012 do 2. septembra 2014, keď bol spisový materiál predložený ministerstvu spravodlivosti na rozhodnutie podľa § 510 Trestného poriadku. Tento záver nachádza svoje opodstatnenie aj pri zohľadnení postupu samotnej ministerky spravodlivosti, ktorá počas platnosti predbežného opatrenia ESLP tiež nemohla povoliť vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie, teda v období po 2. septembri 2014 až do 24. marca 2016. Ústavný súd akcentuje, že túto situáciu privodil svojou procesnou aktivitou samotný sťažovateľ. Navyše pre objektivitu nemožno opomenúť, že táto situácia v danom čase vyhovovala aj samotnému sťažovateľovi, ktorý sa využitím všetkých jemu dostupných legálnych prostriedkov bránil svojmu vydaniu do Ruskej federácie.

Otázny je ďalšie obdobie v rozmedzí od 24. marca 2016 do 24. januára 2018, počas ktorého ministerka spravodlivosti zrejme nekonala, pretože až svojím rozhodnutím zo 7. februára 2018 povolila vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie.

Čo sa týka vedeného azylového konania, ktoré malo tvoriť prekážku vydania sťažovateľa po 24. marci 2016, je potrebné poukázať na vyjadrenie samotného sťažovateľa, ktorý k tejto otázke poukázal na nekonzistentné postoje ministerstva spravodlivosti: „Prístup ministerstva, keď v konaní vo veci rozhodnutia o povolení vydania tvrdí, že naň nemá vplyv azylové konanie a v konaní o posudzovaní primeranosti dĺžky väzby tvrdí, že azylové konanie malo mať vplyv na rozhodovanie o povolení vydania, považujeme za účelové“.

Z uvedeného je teda zrejmé, že žiadna známa objektívna skutočnosť nebránila ministerke spravodlivosti, aby v čase od 24. marca 2016 (dokedy platilo predbežné opatrenie ESLP) rozhodla o povolení vydania sťažovateľa do Ruskej federácie.

S poukazom na zistenia ústavného súdu a na postup samotnej ministerky spravodlivosti v konkrétnom období od 24. marca 2016 do 24. januára 2018 musí ústavný súd nevyhnutne hľadať odpoveď na otázku, aká mala byť adekvátna reakcia najvyššieho súdu, rozhodujúc v sťažnostnom konaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby. Samotný najvyšší súd si bol síce vedomý

imperatívu vyplývajúceho z judikatúry ESĽP, čo vyplýva z jeho konštatácie, že „Ak sa však extradičné konanie nevedie s primeranou rýchlosťou, zaniká aj zákonnosť vydávacej väzby.“ ale zároveň túto otázku uzavrel konštatovaním, že „Napriek tomu, že vydávacia väzba trvá viac ako 7 rokov vzhľadom na všetky pre prípad sa vzťahujúce skutočnosti, rozsah rozhodovania či už ústavným súdom, ako aj ESĽP, nie je možné konštatovať, že sa extradičné konanie nevedie s primeranou rýchlosťou.“

Proti sebe tak na jednej strane stojí verejný záujem na vydaní sťažovateľa do Ruskej federácie a od tohto účelu sa odvíjajúca vydávacia väzba, v ktorej je držaný z dôvodu naplnenia tohto účelu, a na druhej strane záujem na ochrane základných práv a slobôd a tiež ústavným súdom judikovaný imperatív o povinnosti všetkých orgánov verejnej moci v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a aj medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd. V ústavnoprávnej rovine nevyhnutne potom dochádza ku konfrontácii medzi verejným záujmom na jednej strane a základným ľudským právom sťažovateľa chrániacim navyše veľmi citlivú a cennú ľudskoprávnu kategóriu, akou osobná sloboda nepochybne je, na strane druhej.

Ústavný súd vedomý si vzniknutej konfrontácie preto pristúpil s ohľadom na stupeň ochrany poskytovaný právnym poriadkom k vertikálnemu vyvažovaniu princípov, ktoré má poskytnúť odpoveď, ktoré princípy budú mať prednosť pred inými, ak je ľudské právo nie celkom chránené z dôvodu zároveň signalizovanej a aj zistenej potreby vyvážiť toto právo s verejným záujmom.

Judikatúra ESĽP nepovažuje neobmedzenú dĺžku vydávacej väzby za ľudskoprávne toxický problém. Pozornosť ale upriamuje na to, aby sa v extradičnom konaní postupovalo plynulo a aby boli v rámci legislatívnej úpravy zabezpečené možnosti preskúmať samotnú dĺžku trvania extradičnej väzby, a teda aj opodstatnenosť jej ďalšieho trvania, či už ex offio, alebo na podklade dostupného prostriedku nápravy, ktorým je v podmienkach Slovenskej republiky podanie žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby.

Legislatívna úprava vydávacej väzby v podmienkach Trestného poriadku umožňovala sťažovateľovi žiadať o preskúmanie opodstatnenosti dĺžky jej trvania pomocou inštitútu žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby, čo sťažovateľ aj využil, ale až 24. januára 2018, pričom mal a mohol žiadať o preskúmanie dĺžky trvania vydávacej väzby už v roku 2016, napríklad práve z dôvodu zániku platnosti predbežného opatrenia ESĽP. Navyše v priebehu vedeného extradičného konania, ktorého sekundárnym prejavom bolo držanie sťažovateľa vo väzbe, to bol práve sťažovateľ, ktorý sa výraznou mierou sám pričínal o jej predĺženie až na dobu siedmich rokov, keďže veľmi dôsledne, ale tiež legitímne využil všetky dostupné prostriedky, ktorými bolo možné „lege artis“ oddialiť svoje vydanie. Ako príklad je možné v tejto súvislosti opätovne pripomenúť dobu platnosti predbežného opatrenia ESĽP v čase od 19. júna 2012 do 24. marca 2016, teda dobu v trvaní troch rokov a deviatich mesiacov, ďalej je možné poukázať na niekoľkonásobné využitie inštitútu ústavnej sťažnosti, osobitne aj proti rozhodnutiu ministerky spravodlivosti, o ktorej rozhodol ústavný súd okrem iného aj odložením vykonateľnosti tohto rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, čím sa v konečnom dôsledku opäť predĺžilo vedené extradičné konanie a následne aj vydávacia väzba o dobu piatich mesiacov. Naostatok Výbor Organizácie spojených národov pre ľudské práva, na ktorý sa sťažovateľ obrátil, predbežným opatrením odložil vydanie sťažovateľa do Ruskej federácie.

S ohľadom na túto procesnú aktivitu sťažovateľa, ako aj zohľadnením tej skutočnosti, že odkladanie jeho vydania výsostne korešpondovalo s jeho vtedajším záujmom, je zo strany sťažovateľa v tomto štádiu pri podaní ústavnej sťažnosti minimálne nekorektné spochybňovať samotnú dĺžku vydávacej väzby z tých istých dôvodov, ktoré mu boli predtým na prospech. Samozrejme, že ústavný súd nespochybňuje legitímne právo sťažovateľa brániť sa proti rozhodnutiam orgánov verejnej moci, no na druhej strane je samoúčelné namietat následné časové hľadisko potrebné k rozhodnutiu o nich.

Samotný sťažovateľ svojím postupom a aktivitou v celom konaní, „váhu“ svojho základného práva na osobnú slobodu na váhach posudzovania vo vzťahu k preferencii verejného záujmu v záverečnej fáze vydávacieho konania pomyselne

	<p>oslabil, keď napr. v inom konaní pred ústavným súdom v jeho veci prezentoval (síce v súvislosti s jeho obavou pred vydaním, ale predsa) svoje dlhodobé obmedzenie osobnej slobody väzbou dokonca ako „dobrovoľné“.</p> <p>Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby sa extradičné konanie nachádzalo vo svojej záverečnej fáze a ostávalo už posledných maximálne 60 dní trvania jeho vydávacej väzby, v rámci uvedenej doby preferencia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu na váhach vertikálneho vyvažovania ustúpila verejnemu záujmu na jeho vydaní, a to s ohľadom na:</p> <p>a) riziko zmarenia účelu samotného vydávacieho konania,</p> <p>b) nemožnosť nahradenia vydávacej väzby použitím inštitútov „vnútroštátnej väzby“ podľa § 80 a nasl. Trestného poriadku, teda nemožnosť nahradenia vydávacej väzby inými miernejšími prostriedkami, ako tomu je pri väzbe podľa § 71 a nasl. Trestného poriadku,</p> <p>c) nielen dostupnosť, ale aj aktívne využitie všetkých prostriedkov nápravy, ktorými sťažovateľ mal a mohol namietat' a spochybňovať svoje vydanie do Ruskej federácie, teda sa brániť proti svojmu vydaniu,</p> <p>d) materiálne hľadisko namietaného porušenia označených práv spočívajúce v samotnom záujme sťažovateľa na odklade jeho vydania, čoho sekundárnym prejavom/dôsledkom bolo aj predĺženie lehoty trvania vydávacej väzby.</p> <p>Tento súhrn faktorov v závere svedčí v prospech preferencie verejného záujmu na vydaní sťažovateľa pred záujmom na ochrane jeho základného práva na osobnú slobodu, a to aj napriek ústavným súdom (na rozdiel od záverov najvyššieho súdu) judikovanému záveru o neprimerane dlhom čase zaznamenanom v postupe ministerky spravodlivosti v extradičnom konaní s dôsledkom predĺženia lehoty trvania vydávacej väzby.</p> <p>V dôsledku uvedeného posúdenia potom podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd svojím uznesením neporušil sťažovateľom označené právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 9 ods. 1 paktu.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností, ústavný súd rozhodol tak, že ústavnej sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 171/05, III. ÚS 341/2007, III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/0</p> <p>EŠLP: Chahal proti Spojenému kráľovstvu č. 22414/93, A. a ďalší proti Spojenému kráľovstvu č. 3455/05, Khlaifia a iní proti Taliansku č. 16483/12, Molotchko proti Ukrajine č. 12275/10, Khodzhamberdiyev proti Rusku č. 64809/10, Ermakov proti Rusku č. 43165/10, Mokallal proti Ukrajine č. 19246/10, Efremidze proti Grécku č. 33225/08, Eid proti Taliansku č. 53490/99, Blech proti Francúzsku č. 78074/01, Kolompar proti Belgicku č. 11613/95, Louled Massoud proti Malte č. 24340/08</p> <p>Súdny dvor EÚ: C-237/1511</p> <p>Spolkový ústavný súd Nemecka: 2 BvR 898/99, 2 BvR 155/061, 2 BvR 264/083</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>väzba-dĺžka väzby</p> <p>výklad (interpretácia)-ústavne konformný</p> <p>väzba-vydávacia</p>

spisová značka	IV. ÚS 178/2019
populárny názov	Procesné zavinenie zastavenia konania
sudca spravodajca	Ladislav Dudiš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>

analytická právna veta	Účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne poniesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne brániť svoje práva.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa žalobou domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti – pozemku. Sťažovateľka podpísala so žalovanou kúpnu zmluvu, bol povolený vklad vlastníckeho práva žalovanej k pozemku. Následne spoločnosť M, s. r. o. začala vykupovať viaceré pozemky, vrátane sťažovateľkinho na účely výstavby strategického parku. Spoločnosť si tak uplatňovala zákonné predkupné právo štátu na základe uznesenia vlády č. 401/2015. Sťažovateľka sa preto na okresnom súde domáhala určenia vlastníctva nehnuteľnosti z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy.</p> <p>Proti rozhodnutiu o povolení vkladu podala protest prokurátorka z dôvodu, že kúpnu zmluvou došlo k porušeniu zákonného predkupného práva štátu k pozemku. Katastrálny odbor okresného úradu vyhovel protestu a zrušil svoje rozhodnutie o povolení vkladu. Toto rozhodnutie potvrdil nadriadený správny orgán. Keďže sa tým sťažovateľka domohla žalobou uplatneného nároku, žalobu vzala v celom rozsahu späť.</p> <p>Okresný súd najprv konanie zastavil a sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Po zrušení výroku o trovách krajským súdom okresný súd opätovne priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania. Na základe odvolania krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Uvedené uznesenie zrušil ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 98/2018. Krajský súd následne priznal nárok na náhradu trov konania žalovanej, keďže dospel k záveru, že zastavenie konania procesne zavinila sťažovateľka, a preto v zmysle § 256 ods. 1 CSP nesie trovy konania ona.</p> <p>Právne závery krajského súdu považuje sťažovateľka za protiústavné.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd konštatoval, že úvaha krajského súdu, na základe ktorej priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania, vychádza výlučne z gramatického výkladu § 256 ods. 1 CSP, nezohľadňujúc zmysel základného práva na súdnu ochranu.</p> <p>Krajský súd v podstate stotožnil pojem procesného zavinenia za zastavenie konania so späťvzatím žaloby, čo je už na prvý pohľad formálno-logicky chybné tvrdenie. V takom prípade by len samotný úkon – späťvzatie žaloby – určoval procesné zavinenie sporových strán, ktoré by v konečnom dôsledku nebolo treba ani len skúmať. Krajský súd v nadväznosti na to označil za „prvok zavinenia“ odpadnutie predmetu sporu („[z]a takéto procesné zavinenie je potrebné považovať aj dodatočné odpadnutie predmetu sporu, čo je aj daný prípad“), čo podľa jeho názoru „nie je možné pričítať na ťarchu žalovaného, ktorý sa v spore iba bránil.“ Strane, ktorá spor iniciovala, ho však pričítal, nevyvažujúc vo veci okolnosť zásadného významu, a to, že spor bol iniciovaný stranou, ktorá v čase jeho začatia mala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe (čo je evidentné aj podľa výsledku konania o proteste prokurátorky). A contrario ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne poniesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne brániť svoje práva (nález sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo 17. augusta 2016). Tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého „žalovaný síce nesie procesné zavinenie na podaní žaloby žalobkyne voči nemu, ktoré však nemá vplyv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP“, a následné zaviazanie sťažovateľky na náhradu trov konania je v príkrom rozpore s citovaným názorom ústavného súdu, ako aj s princípmi spravodlivosti a zásadou, podľa ktorej z bezprávia nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur).</p> <p>Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu za hranicou ústavnej udržateľnosti, pretože pri aplikovaní základného práva</p>

	<p>neprihádza do úvahy jeho zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho arbitrárne (svojoľné) obmedzenie, či dokonca popretie.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu a uzneseniami okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie krajského súdu a uznesenia okresného súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 577/2018, I. ÚS 263/2016, I. ÚS 225/2019, II. ÚS 210/2019
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>konanie-zastavenie</p> <p>trovy konania</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p>

spisová značka	IV. ÚS 22/2020
populárny názov	Nespotrebiteľské rozhodcovské konanie
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka ako oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie na základe nespotrebiteľského rozhodcovského rozsudku. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že zamietol sťažnosť sťažovateľky v postavení oprávneného proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietnutý z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok predložený v exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňal náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať, a teda je tu daný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku.</p> <p>Sťažovateľka namietala, že napadnuté uznesenie okresného súdu je reštriktívne a nesprávne, keďže okresný súd svojoľne vykonal meritórny prieskum exekučného titulu v exekučnom konaní. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepreskúmateľné a odporuje právnym predpisom – ustanoveniam zákona o rozhodcovskom konaní a exekučnému poriadku.</p>
z odôvodnenia	<p>Dňa 1. januára 2015 nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Oddelením zákonnej úpravy nespotrebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania, ku ktorému došlo zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, sa markantným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania.</p> <p>Ústavný súd odkázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018.</p> <p>V inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní exekučný súd nie je</p>

	<p>oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty (námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní). Možnosť uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľských veciach vylučuje skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 300/2018
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov
klúčové slová	exekúcia-exekučný titul rozhodcovské konanie-rozhodcovský rozsudok

spisová značka	IV. ÚS 49/2020
populárny názov	Prípustnosť dovolania – majetkový cenzus
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa žalobou domáhala, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť jej 3 911,45 eur s prísl. Svoj nárok vyvodzovala z úverovej zmluvy. Okresný súd rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke 3 911,45 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 12. júla 2015 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti o zaplatenie úrokov a úrokov z omeškania žalobu zamietol, s odôvodnením, že v úverovej zmluve pri údají o RPMN neboli uvedené všetky predpoklady na jeho výpočet, následkom čoho je úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný bol povinný zaplatiť sťažovateľke trovy konania v rozsahu 88 %. Proti 2. a 3. výroku podala sťažovateľka odvolanie, krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka následne podala dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol ako neprípustné, keďže výška peňažného plnenia v čase začatia

	<p>dovolacieho konania neprevyšovala desaťnásobok minimálnej mzdy.</p> <p>Sťažovateľka najvyššiemu súdu vytykala, že bez meritórneho prejednanja jej dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP ho odmietol ako neprípustné. Ústavné nesúladným spôsobom pritom vyložil § 422 ods. 1 CSP tak, že na sťažovateľku (neúspešného dodávateľa) sa aplikuje majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy, čím porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľka ďalej namietala, že bolo povinnosťou senátu najvyššieho súdu vec postúpiť na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu, pretože dovolanie sťažovateľky v inom spotrebiteľskom spore, predmetom ktorého bolo zaplatenie sumy 2 178,70 € s príslušenstvom, najvyšší súd meritórne prejednal, dokonca mu vyhovel. Pokiaľ tak najvyšší súd v tomto spore neurobil, porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že základom v ňom prezentovanej interpretácie § 422 ods. 1 CSP, ktorá viedla k odmietnutiu dovolania sťažovateľky pre jeho neprípustnosť, je znenie dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku, resp. len tej časti dôvodovej správy, ktorá vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu uvádza: „Predkladateľ zavádza jednotné kritérium hodnoty sporu bez rozdeľovania na občianskoprávne a obchodné spory, ktoré z povahy veci stratilo zmysel. Tzv. bagateľný cenzus je v sporoch s ochranou slabšej strany stanovený nižšie ako všeobecné kritérium z dôvodu zvýšenej procesnej ochrany slabšej strany.“ Okrem toho, že výklad práva podľa dôvodovej správy (tzv. autentický výklad) je iba jedným z možných spôsobov interpretácie právnej normy, citovaná časť dôvodovej správy ani konkrétne nerieši prípustnosť, resp. neprípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.</p> <p>Účel § 421 ods. 1 písm. b) a c) v spojení s § 432 ods. 1 CSP, ako aj účel § 422 ods. 1 CSP je primárne potrebné hľadať v súlade s ich znením, čo však najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu neurobil. Výlučne a izolovane uprednostnil úmysel zákonodarcu bez náležitého zohľadnenia jazykového výkladu relevantného ustanovenia. Neprihliadol na charakter dovolacieho konania a jeho účel. Bližšie neozrejmil, ako sa prejavuje nerovné postavenie spotrebiteľa a dodávateľa v kontexte dovolacieho konania, ktoré by legitímne odôvodňovalo zvýšenú procesnú ochranu slabšej strany (uplatnenie majetkového cenzu vo výške dvojnásobku minimálnej mzdy) a zníženú procesnú ochranu silnejšej strany (uplatnenie majetkového cenzu vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy). Vzdialil sa tak od jazykového vyjadrenia právnej normy až do tej miery, že jeho výklad relevantného ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b) CSP spôsobil ústavnú nekonformitu.</p> <p>Uprednostnením zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa pri prístupe k dovolaniu dostal svoje rozhodnutie do polohy neodôvodneného a paušálneho uplatňovania nadradeného postavenia slabšej strany, ktoré porušuje princíp rovnosti zbraní, resp. rovnosti strán v spore, keďže neodôvodnene stavia sťažovateľku ako dovolateľku do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti druhej strane. Najvyšší súd uvedeným výkladom v konečnom dôsledku zvýšil požiadavky pre prípustnosť dovolania v sporoch s ochranou slabšej strany nad zrozumiteľne a jasne zákonom vymedzené podmienky. Urobil tak bez odôvodnenia prítomnosti rozumných a presvedčivých dôvodov len s poukazom na potrebu ochrany slabšej strany. Paradoxne tak pri argumentovaní potrebou ochrany slabšej strany neuplatnil podľa skutkového stavu relevantné ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré spor nepochybne zasadzovalo do rámca sporov s ochranou slabšej strany, ale použil neprináležiaci § 422 ods. 1 písm. a) CSP, posudzujúc spor, ako keby vôbec nešlo o spor s ochranou slabšej strany. Vychádzal pritom len jednostranne z kritéria postavenia osoby, ktorá podávala dovolanie (neúspešný dodávateľ), ktoré nebolo v príslušnej právnej norme uvedené. Svojoľná interpretácia § 422 ods. 1 CSP prezentovaná najvyšším</p>

	<p>súdom tak v konečnom dôsledku spôsobuje uplatnenie rozdielnych podmienok v prístupe k dovolaniu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. V dostatočnej miere nezohľadňuje charakter dovolacieho konania a jeho účel, postavenie najvyššieho súdu v systéme všeobecného súdnictva.</p> <p>Najvyšší súd v napadnutom uznesení nezohľadnil východiská ochrany základných práv a slobôd, preto jeho prístup pri rozhodovaní o podanom dovolaní sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Keďže v sťažovateľkou uvedenom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 úplne absentovalo posúdenie a vyriešenie otázky prípustnosti dovolania podľa § 422 CSP v spotrebiteľskom spore, keď dovolateľom je neúspešný dodávateľ, nie je možné prijať záver, že tu existoval spor o interpretáciu právnej normy. Absencia sporu o právnu otázku podľa názoru ústavného súdu ospravedlňuje postup dovolacieho senátu, ktorý vec nepredložil veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností, ústavný súd rozhodol tak, že základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: PL. ÚS 11/2016, IV. ÚS 270/2012, IV. ÚS 299/2012, IV. ÚS 206/08, II. ÚS 332/2018</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: 1 VCdo 4/2017, 3 Cdo 174/2016</p> <p>Súdny dvor EÚ: C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>dovolanie-prípustnosť</p> <p>interpretácia právnych noriem</p> <p>konanie-princíp rovnosti zbraní v konaní</p> <p>arbitrážnosť</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu</p> <p>konanie-bagatel'ná vec</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná</p> <p>judikatúra-zjednocovanie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>spor-spotrebiteľský</p> <p>spotrebiteľ, spotrebiteľské právo-ochrana spotrebiteľa</p> <p>stanovisko-Najvyššieho súdu Slovenskej republiky</p>

spisová značka	IV. ÚS 50/2020
populárny názov	Účasť obhajcu na neverejnom zasadnutí
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	23.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4</p>
analytická právna veta	V prípade rozhodovania senátu na neverejnom zasadnutí, keď nadriadený súd rozhoduje o sťažnosti proti väzobnému rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa, je možné uplatniť výnimku z generálneho ustanovenia § 302 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa neverejné zasadnutie koná iba za prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa. Zmyslom uvedenej výnimky je fakultatívne umožniť účasť na neverejnom zasadnutí aj procesným stranám, resp.

	<p>iným subjektom trestného konania (prokurátorovi, obvinenému a jeho obhajcovi) v prípadoch, ak zákon síce pre konkrétne rozhodnutie vymedzuje formu verejného zasadnutia, avšak pre dodržanie ústavnosti a zákonnosti jeho postupu a rozhodnutia je potrebné prejednať určité otázky v širšom okruhu zúčastnených subjektov. Pre úplnosť je však potrebné dodať, že aplikácia § 302 ods. 2 prvej vety časti za druhou bodkočiarkou Trestného poriadku je výlučne na úvahe a v dispozícii predsedu senátu a zároveň nie je zo strany iných subjektov trestného konania právne nárokovateľná.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Predmetom posúdenia v tejto veci bola otázka, či neumožnením účasti obhajcu sťažovateľa na verejnom zasadnutí, pri ktorom bolo rozhodované o jeho sťažnosti proti vzatiu do väzby, a jeho vykázaním z miestnosti z dôvodu, že na sebe nemal talár, došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prieskum zákonnosti zbavenia slobody v zmysle čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavný súd uviedol, že na rozdiel od hlavného pojednávania, ktorého primárny účel je Trestným poriadkom homogénne determinovaný na riešenie otázok týkajúcich sa viny a trestu obžalovaného, je účel rozhodovania súdu v trestnom konaní na verejnom, resp. neverejnom zasadnutí vymedzený diferencovane a taktiež do značnej miery heterogénne. Kým podľa § 291 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí rozhoduje súd, ak to Trestný poriadok explicitne ustanovuje, podľa § 301 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je Trestným poriadkom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí. Z uvedenej systematiky jednotlivých foriem rozhodovania súdu v trestnom konaní nepochybne vyplýva, že aplikácia verejného zasadnutia je daná v prípadoch, ak Trestný poriadok predpokladá vydanie meritórneho alebo procesného rozhodnutia, avšak samotný proces predchádzajúci jeho vydaniu sa neviaže striktne na formu upravujúcu priebeh hlavného pojednávania a verejného zasadnutia.</p> <p>Neverejné zasadnutie v pravom slova zmysle sa spravidla vykonáva v prípadoch, ak nie je potrebné prerokovať vec za účasti procesných strán, a taktiež v prípadoch, ak pred konkrétnym rozhodnutím už nie je potrebné vykonať žiadne osobné dôkazy s výnimkou výsluchu obvineného, zástupcu záujmového združenia občanov, dôveryhodnej osoby, resp. osoby ponúkajúcej peňažnú záruku, ktorých výsluch je možné za určitých okolností na neverejnom zasadnutí realizovať (§ 304 ods. 2 Trestného poriadku). Aj keď sa neverejné zasadnutie vykonáva prevažne o najmenej významných otázkach trestného konania, Trestný poriadok umožňuje súdu formou neverejného zasadnutia riešiť tiež otázky týkajúce sa najzávažnejších zásahov do základných práv a slobôd jednotlivcov v priebehu trestného konania. Jedným z týchto prípadov je aj rozhodovanie senátu na neverejnom zasadnutí v prípade, keď nadriadený súd rozhoduje o sťažnosti proti väzobnému rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa. Práve za uvedenej procesnej situácie je možné uplatniť výnimku z generálneho ustanovenia § 302 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa neverejné zasadnutie koná iba za prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa. Zmyslom uvedenej výnimky je fakultatívne umožniť účasť na neverejnom zasadnutí aj procesným stranám, resp. iným subjektom trestného konania (prokurátorovi, obvinenému a jeho obhajcovi) v prípadoch, ak zákon síce pre konkrétne rozhodnutie vymedzuje formu verejného zasadnutia, avšak pre dodržanie ústavnosti a zákonnosti jeho postupu a rozhodnutia je potrebné prejednať určité otázky v širšom okruhu zúčastnených subjektov. Pre úplnosť je však potrebné dodať, že aplikácia § 302 ods. 2 prvej vety časti za druhou bodkočiarkou Trestného poriadku je výlučne na úvahe a v dispozícii predsedu senátu a zároveň nie je zo strany iných subjektov trestného konania právne nárokovateľná.</p> <p>Najvyšší súd vo svojom vyjadrení explicitne konštatoval, že k aplikácii § 302 ods. 2 prvej vety časti za druhou bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci rozhodovania o väzbe sťažovateľa pristúpil z dôvodu, že mu bol 14. novembra 2019 predložený spis na rozhodnutie o podaných sťažnostiach bez toho, aby v ňom boli obsiahnuté odôvodnenia zahlasených sťažností jednotlivých obvinených, a taktiež bez toho, aby súd považoval za preukázané doručenie písomného vyhotovenia uznesenia o vzatí do väzby jednotlivým obvineným a ich obhajcom. Práve z uvedeného dôvodu na účely dodržania obhajobných práv obvinených vrátane sťažovateľa, boli sťažovateľ, ako aj jeho obhajca podľa § 302 ods. 2 prvej vety časti za druhou bodkočiarkou Trestného poriadku</p>

	<p>upovedomení o termíne neverejného zasadnutia konaného 21. novembra 2019 o 10.00 h na najvyššom súde. Navyše bol obhajca sťažovateľa pred konaním neverejného zasadnutia vopred uzrozumený so skutočnosťou, že jeho účasť na predmetnom neverejnom zasadnutí je podmienená tým, ak bude potrebné bližšie objasniť niektoré okolnosti v rámci väzobného rozhodovania.</p> <p>Ústavný súd považoval za preukázané ďalšie tvrdenia najvyššieho súdu, podľa ktorých došlo od času upovedomenia obhajcu sťažovateľa o termíne neverejného zasadnutia do času jeho samotného konania k podstatnej zmene dôvodov, ktoré viedli najvyšší súd v konkrétnom prípade k aplikácii § 302 ods. 2 prvej vety časti za druhou bodkočiarkou Trestného poriadku. Dňa 20. novembra 2019 v čase o 16.28 h bolo najvyššiemu súdu doručené odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby, v rámci ktorého mal obhajca sťažovateľa možnosť realizovať obhajobu svojho klienta v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby v plnom rozsahu, a to najmä vrátane zachovania práva na obhajobu, kontradiktórnosti konania, ako aj rovnosti zbraní, keďže v ňom mal možnosť reagovať aj na obsah podanej sťažnosti prokurátora, ktorý sa 21. novembra 2019 na neverejnom zasadnutí iba ústne pridrжал jej písomného vyhotovenia.</p> <p>V uvedených súvislostiach teda nemôže za žiadnych okolností obstať tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého najvyšší súd neumožnením účasti jeho obhajcu na predmetnom neverejnom zasadnutí znemožnil sťažovateľovi prezentovať na neverejnom zasadnutí prostredníctvom svojho obhajcu relevantné skutočnosti vzťahujúce sa na rozhodovanie o väzbe, ktoré mohli viesť k rozhodnutiu o prepustení sťažovateľa na slobodu, resp. k nahradeniu väzby niektorou z poskytnutých záruk, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a práva vyplývajúceho z dohovoru.</p> <p>Uvedené tvrdenie sťažovateľa nemôže obstať ani v kontexte tvrdenia jeho obhajcu, podľa ktorého chcel tento na neverejnom zasadnutí predniesť podstatné skutočnosti a okolnosti, ktoré mu sťažovateľ oznámil na stretnutí pred týmto zasadnutím, a to z dôvodu, že medzi doručením odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa najvyššiemu súdu a konaním neverejného zasadnutia uplynulo iba niekoľko hodín. Ústavnému súdu sa zdá nanajvyš nepravdepodobné, že by sťažovateľ práve v predmetnom časovom úseku oboznámil svojho obhajcu s takými podstatnými skutočnosťami a okolnosťami, ktorých následkom by bol odlišný záver o splnení formálnych a materiálnych podmienok väzby ako ten, ktorý uskutočnil sudca pre prípravné konanie. Podľa názoru ústavného súdu mal obhajca v prípade potreby realizovať poradu týkajúcu sa dôvodov sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí jeho klienta do väzby s takým časovým predstihom, aby všetky „podstatné skutočnosti a okolnosti“ boli zahrnuté do obsahu jeho písomného podania doručeného najvyššiemu súdu pred jeho rozhodovaním o sťažnosti podanej proti uzneseniu o väzbe sťažovateľa.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľom namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu ním označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a práva vyplývajúceho z dohovoru v ich materiálnom zmysle. Najvyšší súd pred vydaním namietaného rozhodnutia dodržal všetky procesné normy upravujúce priebeh rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby, pričom ich interpretácia a následná aplikácia je ústavnoprávne udržateľná.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností, ústavný súd rozhodol tak, že ústavnej sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>opravný prostriedok-v trestnom práve prípravné konanie-väzba v prípravnom konaní opravný prostriedok-riadny sudca-predseda senátu väzba-väzba v prípravnom konaní súd-právomoc všeobecného súdu trestné konanie-prípravné</p>

	obhajoba, obhajca-príprava obhajoby právomoc-právomoc všeobecného súdu práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu trestné konanie-práva obvineného v trestnom konaní
--	--

spisová značka	IV. ÚS 182/2020
populárny názov	Ochrana verejného záujmu pri výkone funkcie starostu
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Esenciálnou náležitosťou výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je skutková veta, t. j. opis a špecifikácia konkrétneho konania alebo opomenutia, ktorým sa mal verejný činiteľ dopustiť porušenia konkrétnych povinností upravených ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z.. Vo výroku rozhodnutia nepostačuje len uviesť výpočet ustanovení ústavného zákona, ku ktorých porušeniu malo dôjsť. Výrok rozhodnutia musí umožňovať jednoznačnú identifikáciu eventuálneho protiústavného skutku verejného činiteľa, pričom nesmie byť v rozpore s obsahom odôvodnenia rozhodnutia.
skutkový stav a základné fakty	Navrhovateľ vykonával funkciu starostu obce v období od 28. októbra 2010 do 6. decembra 2018. Obecné zastupiteľstvo na základe písomného oznámenia navrhovateľa o majetkovom priznaní spolu s daňovým priznaním za rok 2018 doručeného komisii na ochranu verejného záujmu obecného zastupiteľstva obce, uznesením rozhodlo o uložení pokuty vo výške 8 898,06 eur (trojnásobku jeho mesačného platu) za neúplné informácie, ktoré uviedol vo svojom oznámení. Navrhovateľ namietal neexistenciu zákonného dôvodu na uloženie pokuty, keďže riadne a včas doručil komisii oznámenie so všetkými zákonnými náležitosťami. Ďalej namietal, že konať s ním bolo možné iba v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, že poslanci zastupiteľstva neboli oboznámení s obsahom jeho oznámenia, a teda nemohli posúdiť jeho úplnosť či neúplnosť. Ďalej namietal aj nedostatky skutkovej vety napadnutého rozhodnutia a jeho nedostatočné odôvodnenie.
z odôvodnenia	V prípade námietky navrhovateľa, že zastupiteľstvo mohlo vydať napadnuté rozhodnutie len do jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, ústavný súd zastáva názor, že čl. 3 ústavného zákona je nevyhnuté vykladať tak, že ústavný zákon zakotvuje nevyvrátiteľnú domnienku týkajúcu sa statusu osoby, ktorej už síce zanikol výkon verejnej funkcie, ale pre účely povinností, ktoré jej vyplývajú z tohto ústavného zákona, sa považuje za verejného funkcionára aj v čase jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Uvedené však nemožno vykladať spôsobom, že by sa konanie proti verejnému funkcionárovi aj muselo v tomto čase ukončiť, a preto námietku navrhovateľa týkajúcu sa ohraničenia času na vydanie rozhodnutia zastupiteľstva považoval ústavný súd za nedôvodnú. V prípade námietky spočívajúcej v poukaze na nedostatky skutkovej vety výrokovvej časti rozhodnutia ústavný súd poukázal na svoje skoršie rozhodnutie týkajúce sa skutkovej vety ako náležitosti výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 360/2017 z 3. júla 2017), v ktorom ústavný súd prezentoval právny názor, podľa ktorého «esenciálnou náležitosťou výroku rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je skutková veta, t. j. opis a špecifikácia konkrétneho konania alebo opomenutia, ktorým sa mal verejný činiteľ dopustiť porušenia konkrétnych povinností upravených ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Vo výroku rozhodnutia nepostačuje len uviesť výpočet ustanovení ústavného zákona, ku ktorých porušeniu malo dôjsť. Výrok rozhodnutia musí umožňovať jednoznačnú identifikáciu eventuálneho protiústavného skutku verejného činiteľa, pričom nesmie byť v rozpore s obsahom odôvodnenia rozhodnutia.». To značí, že skutková veta musí byť

	<p>natoľko určitá, aby z nej bolo zrejmé, v čom spočíva neúplnosť informácií, ktoré uviedol navrhovateľ vo svojom oznámení. Zastupiteľstvo bolo preto povinné konkretizovať, ktoré informácie sú neúplné, a teda aj presne vymedziť, v čom spočíva nesplnenie povinností navrhovateľa.</p> <p>Uvedenie v napadnutom rozhodnutí právnej vety zodpovedajúcej normatívne zneniu príslušného zákonného ustanovenia sankčnej povahy („za neúplné informácie, ktoré uviedol vo svojom oznámení“), ako aj číselné označenie tohto ustanovenia [„čím porušil čl. 7 ods. 1 písmeno d), e) a ods. 4 písm. a), b), c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov“] nemôže zhojiť vady skutkovej vety (faktického popisu deliktuálneho konania protiprávne konajúcej osoby, v tomto prípade uvedením, v čom konkrétne spočíva porušenie jeho povinností, teda ktoré relevantné údaje neuviedol vôbec alebo v čom sú tieto údaje neúplné, alebo v čom sú nepravdivé oproti skutočnému stavu). Ide o štandardné vymedzenie individualizovaného (vecne a osobne) skutku v ponímaní aplikácie právnych sankcií, za ktoré nesie sankciu uplatňujúci orgán zodpovednosť (okrem iného) vo vzťahu k prieskumu jeho rozhodnutia, v tomto prípade ústavným súdom.</p> <p>Skutková veta napadnutého rozhodnutia nespĺňa požiadavky, ktoré ustanovuje čl. 9 ods. 6 ústavného zákona. V dôsledku uvedeného je výrok napadnutého rozhodnutia nepreskúmateľný v tom, akým konaním alebo opomenutím porušil navrhovateľ svoju povinnosť, ktorú ústavný zákon charakterizuje len abstraktne pre všetky prípady rovnakého druhu a neurčitého počtu. Konkretizácia takého konania je potom v zmysle dotknutého ustanovenia obsahom výroku rozhodnutia, ktorým sa zároveň ukladá za porušenie dotknutej povinnosti sankcia.</p> <p>V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie zastupiteľstva nie je riadne odôvodnené, treba uviesť, že ústavnú a zákonnú konformnosť odôvodnenia, a teda aj jeho kvalitu a presvedčivosť, je možné v plnej miere posudzovať len v prípade perfektnej výrokovej časti rozhodnutia. A naopak, pri zmätočnej (prakticky neexistujúcej) skutkovej vete je posudzovanie odôvodnenia neaktuálne.</p> <p>K námietke navrhovateľa, že sa zastupiteľstvo neoboznámilo s jeho oznámením, ústavný súd uviedol, že toto tvrdenie navrhovateľa treba posúdiť ako nesporné, pretože samotné zastupiteľstvo na s. 3 svojho vyjadrenia uvádza, že „[t]o, že sa OZ neoboznámilo s Oznámením preto nezakladá porušenie Ústavného zákona...“. Bez ohľadu na okolnosť oboznámenia sa s oznámením nesie zastupiteľstvo za svoje rozhodnutie zodpovednosť, ktorej súčasťou je aj toto konanie a rozhodnutie ústavného súdu.</p> <p>Ústavný súd zistil, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom, a to primárne s čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, keďže skutková veta výroku napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľná, a preto napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva bez možnosti skúmania ďalších nadväzujúcich okolností zrušil a vec vrátil príslušnému orgánu verejnej moci na ďalšie konanie. <u>Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitá odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 360/2017</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>pokuta-uloženie verejný záujem, spoločenský záujem obec-obecné zastupiteľstvo kolízia záujmov verejný činiteľ</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky.

republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.